

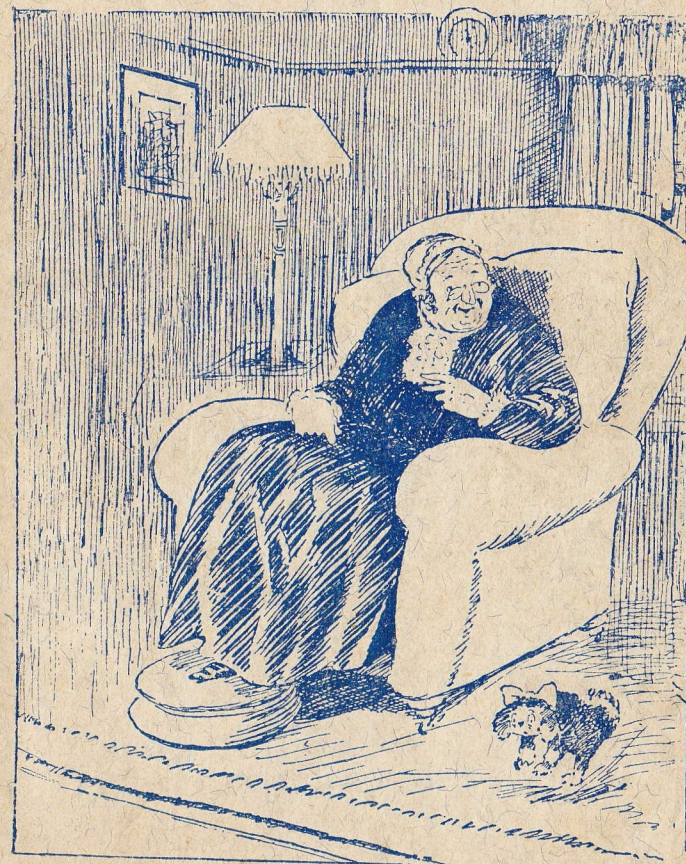
1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het een lap dan een scheur. — 17. De Zinnelozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eertijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — 126. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampertnisse. — 136. Thijs Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacol van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreemde Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelandhof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Cee-raart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

Hoe Sinterklaas hielp

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

HOE SINTERKLAAS HIELP

I.

Vier kinderen stonden vóór den haard te zingen:

Zie, de maan rijst door de boomen,
Makkers, hoort, wat wild geraas !
't Heerlijk avondje is gekomen,
't Avondje van Sinterklaas.
Van verwachting klopt ons hart
Wie de koek krijgt, wie de gard (1)

Wat zal 't pret zijn om te spelen,
Met dien bonten harlekijn.
Eerlijk zullen we alles deelen,
Suikergoed en marsepein.
Maar o wee, wat bittere smart,
Kregen wij voor koek een gard...

(1) roede = stok.

De kinderen hadden hun kloefje al tegen den muur
gezet...

Dat was op een kleine hoeve in Oost-Vlaanderen. En in den haard brandde een houtvuur, maar veel te klein voor den bitter kouden Decemberavond...

En ze zongen weer :

Sinterklaas, goed heilig man,
Met uw langen tabbaard aan.
Leg wat in mijn kloefje,
En al wat er niet in en kan
Leg het er maar nevens dan !

In het schotelhuis naast de keuken stond moeder met een tip van haar voorschoot de tranen uit de oogen te vegen.

Ja, 't was Sinterklaasavond... Maar de kinderen hadden zelfs geen wortel kunnen vinden, om in hun kloefje te leggen... Er heerschte bittere armoede in Vlaanderen. 't Was in 't jaar 1845... En uw grootvader en grootmoeder weten er misschien nog van te spreken, kinderen... Of anders hebben uw ouders er wel van hun grootvader en grootmoeder over hooren vertellen. De oogst was mislukt, veel vee aan een plaag gestorven... De typhus sleepte veel menschen naar het graf. En nu heerschte een strenge Winter... Maar met dien Winter kwam er in veel hutjes en op menig hoeffe hongersnood...

Als vrouw Verlinden zoo haar kinderen hoorde zingen schoot haar gemoed vol...

De kleinen wisten wel, dat er overal armoede

heerschte. Toen ze uit school kwamen, hadden ze elk een droogen boterham gekregen... Meer was er niet. En nu hoopten ze, dat Sinterklaas hen helpen zou.

Ze zongen zoo luid, en 't was wel over koek en marsepein, omdat het zoo in 't versje stond, maar ze vroegen dit jaar niet om speculaas en lekkernij, niet om speelgoed... O, als Sinterklaas wat brood en vet wilde brengen en een zak aardappelen...

Aan de deur der hoeve stond er ook iemand naar dat gezang te luisteren. Het was vader Verlinden. En de stemmetjes sneden hem door 't hart.

— Dat kan zoo niet blijven duren, zei Verlinden. Of we moeten allen sterven !

Elken dag luidde in het dorp de doodsklok... Elken dag bezweken er groote menschen en kinderen van ellende.

— En er zijn hoeven en huizen en kasteelen, waar veel aardappelen liggen en graan en waar geld is ! sprak Verlinden bij zich zelf. Maar de rijken willen niet helpen.

Verlinden was in den laatsten tijd verbitterd geworden. Soms mompelde hij leelijke dingen over stelen en rooven. En nu weer balde hij de vuist.

Hij liep weg van de deur. Hij kon dat gezang niet langer hooren.

Hij was op bedeltocht geweest. Met wel honderd menschen had hij over een half uur op een hoeve gestaan. Al die menschen wilden brood.

De boer had zijn deur gesloten, want anders zou

het volk binnen gedrongen zijn. Door een venster stak hij dan op de punten van een hooivork stukken brood naar de menschen. Men vocht er om... Razend was hij met nog anderen blijven staan.

— Ik heb zelf geen brood meer ! had de boer toen geroepen. Keert overmorgen terug.

Toen de mannen nog niet heen wilden gaan, had de landbouwer met zijn geweer bedreigd.

— We zullen uwen hof in brand steken !

— We moeten de korenbijters doodslaan...

Zoo hadden de meesten opgewonden geroepen.

Maar er waren gendarmen gekomen en hadden het volk uiteen gejaagd.

— En nu sta ik hier met leeg handen ! siste Verlinden. Vier kinderen die honger hebben ! Neen, dat kan niet blijven duren

Hij leunde nu even tegen den stal. Over twee maanden was zijn koe gestorven. Een week later lag zijn varken dood van de plaag. En de veldwachter was toen gekomen en had het doode dier met petroleum begoten, opdat de menschen het vleesch niet zouden eten... Door den honger werd er immers zelfs slecht besmet vleesch gegeten. Zoo waren er reeds velen in hevige pijn gestorven.

Verlindens aardappelen waren rot geweest. Nog geen drie zakken eetbare had hij geoogst... En die waren allemaal op. Zijn graan was niet opgekomen... Altijd had Verlinden naarstig gewerkt... En nu moest hij met honderden de streek afloopen om te bedelen.

De honger neep. En 't was meest voor de kinderen dat hij het deed !

Nu stond hij hier met ledige handen.

— Neen, dat kan niet blijven duren ! riep hij wanhopig... Ik moet brood hebben of geld om het te koopen. Ik moet... Zonder voedsel durf ik niet in huis gaan.

Wild liep Verlinden heen, langs den donkeren, hard bevroren weg, door den guren wind.

En in zijn huis bleven de kinderen zingen en klonk het nu :

Sinterklaas kapoentje,

Leg wat in mijn schoentje,

Leg wat in mijn laarsje,

Dank u, Sinterklaasje.

Moeder kwam in de keuken... En nu glimlachte ze tot Anna en Klara, Miel en Bernard...

Anna was de oudste... en toch pas tien jaar... Bernard zong de woorden verdraait mee ; hij was pas vier, de jongste, Klara telde acht en Miel zeven jaar. Twee kindertjes waren kort na hun geboorte gestorven. En moeder vroeg zich angstig af, of ze nu ook een of meer van de andere lievelingen zou moeten missen... Och, haar kindertjes zagen zoo bleek ! En hoeveel kleine kistjes werden in de streek nu naar het kerkhof gedragen. 't Was zulk een bange tijd !

Moeder hoopte dat haar man met voedsel zou ko-

men. Ze begon nu kousen te stoppen met de sajete van een ouden rok, dien ze uitgerafeld had.

En intusschen bad ze om uitkomst. O, mocht er toch hulpe komen...

Dat was nu de bede van honderden moeders en vaders in Vlaanderen...

II.

Mevrouw Pieters zat in haar warme, gezellige kamer. Alleen de kleine Mirza hield haar gezelschap... Emma, de meid, was naar het dorp om boodschappen... Mevrouw Pieters woonde op een schoon kasteel. Haar man was al jaren dood. Sedert een paar maanden had de oude dame zich hier gevestigd. De dokter had haar aangeraden voor haar gezondheid, de stad te verlaten, zelfs in den Winter...

Mevrouw Pieters verwachtte haar zoon Félix...

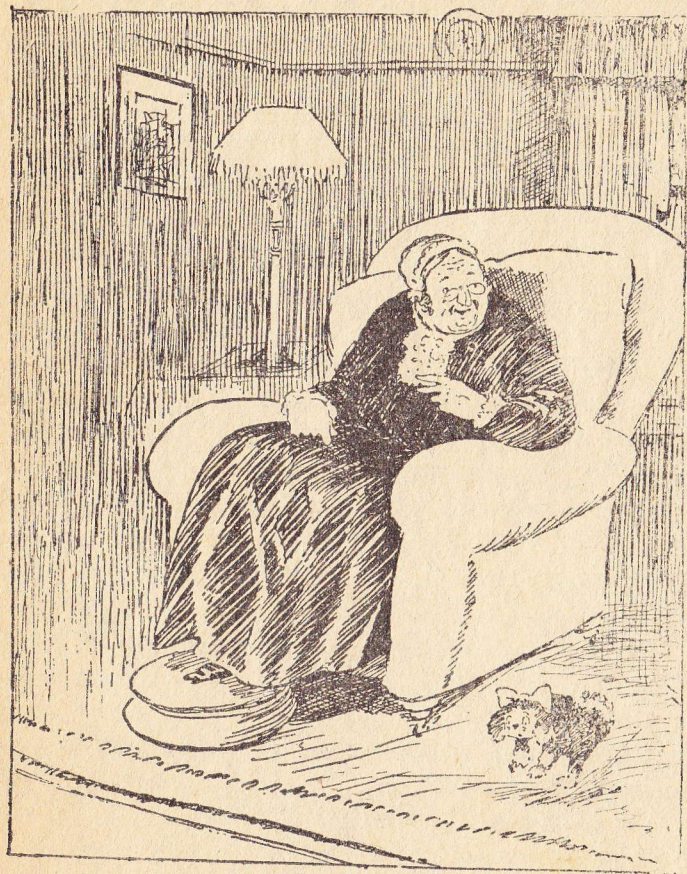
Die zou straks komen. Hij woonde nog in de stad. Maar de moeder had vanavond werk voor hem.

Mevrouw Pieters keek blijde op. Ze hoorde een stap in den gang.

Daar zou Félix al zijn! Zeker had hij Emma onderweg ingehaald. Dus behoefde hij niet te bellen. Emma had den sleutel.

De deur werd geopend...

Maar wat schrok de oude dame... Niet Félix trad binnen, en evenmin de meid.

Maar daar stond een groote man met zwart gemaakt gezicht...

Ge begrijpt wel, dat mevrouw Pieters van ontstentenis gilde...

— Ge moet niet bang zijn, sprak de man. Ik zal u geen kwaad doen! Maar ik wil geld hebben.

De oude dame werd dadelijk kalmer. Ze zag dat die man zelf beefde... Dat was geen gewone dief...

— Geld wilt ge? vroeg mevrouw Pieters.

— Ja...

— Maar waarom komt ge dan met zoo'n zwart gezicht?

— Omdat ik niet bekend wil worden...

— En hoe zijt ge hier binnen geraakt?

— Ik heb een ruit ingeduwdd...

De man zei het beschaamd en de dame merkte het wel. Ze was nu in het geheel niet meer bang.

— Een ruit ingeduwdd! herhaalde ze. Maar vriend, er is toch een bel aan de deur. Waarom trokt ge er niet aan? Dat ware toch veel eenvoudiger... En dan hadt ge om geld kunnen vragen, of om wat ge noodig hebt...

— O, aan de meeste huizen doet men niet open...

— Maar hier hebt ge dat toch niet ondervonden?

— Neen... Ik ben er nooit geweest.

— En voor de eerste maal treedt ge binnen door het raampje. Ge wilt dus eigenlijk stelen?

— Er is thuis honger... De kinderen schreeuwen om brood en dat is erg voor een vader.

— Ja, dat is erg! Maar, zoudt gij willen, dat uw kinderen u nu zagen? En weet uw vrouw het, wat ge doet en hoe ge aan brood wilt geraken?

— Neen, neen! riep de man en eensklaps begon hij te weenen.

— 't Kon niet blijven duren! snikte hij. Ik heb een heelen middag rond geloopt om te bedelen, en niets gekregen... Er zijn te veel vragers. Ze komen nog van andere gemeenten. En aan de steden staan burgerwachten. Daar moogt ge niet binnen. Zonder eten kwam ik thuis... 't Is Sinterklaasavond... En ik hoorde de kinderen zingen van Sinterklaas... En er is zelfs geen brood voor hen... O, dat was zoo hard! In mijn wanhoop besloot ik te gaan stelen. Ik liep rond en zag uw meid naar het dorp gaan... Ik wist, dat gij dan alleen thuis zoudt zijn... Daarom kwam ik naar hier...

— En zoo zoudt ge in de gevangenis kunnen geraken, hernam mevrouw Pieters. En toch zijt ge geen dief... Ge hebt altijd eerlijk geleefd...

— Ja, en hard gewerkt... O, vergeef me, wat ik deed... Ik ga weg... Ik wil geen geld. Neen, ik zal nooit meer zoo iets doen. Liever sterf ik van honger. Het is slecht van me!...

De tranen maakten witte plekken op het zwart geel...

— Luister eens goed, hernam mevrouw Pieters. Ik zal u helpen. Maar ga mee naar de keuken en

wasch eerst eens uw gezicht. Ge zijt immers geen neger...

— Maar dan weet ge wie ik ben !

— Dat moet ik weten om u te kunnen helpen.

— Neen, neen, ik heb het niet meer verdiend, dat ge iets voor mij doet ! riep de man op heftigen toon.

— Maar uw kinderen dan ? Hoeveel zijn er ?

— Vier...

— Ik wil niet dat die honger lijden. Maar ik kan niet praten met iemand die zoo'n raar gezicht heeft. Kom mee om u te wasschen... Of vertrouwt ge me niet ? Denkt ge, dat ik u zal aanklagen ?

— Daarvoor zijt ge veel te goed !

— Welnu, gauw wat water en zeep en ge ziet er weer fatsoenlijk uit. En niemand zal weten, dat ge hier geweest zijt, of moest de meid komen, hoe ge binnen zijt gekomen.

— Maar die gebroken ruit !

— Maak u daarover niet ongerust en kom nu mee naar de keuken.

— Laat me liever heengaan, mevrouw !

— En uw kinderen in den steek laten ! Neen, neen, ge vertrekt zoo niet. Kom nu...

Mevrouw Pieters leidde den man in de keuken, pompte een kom water, gaf zeep en een handdoek. En weldra stond de indringer daar met schoon gezicht.

— Nu ziet ge er fatsoenlijk uit, sprak de oude dame... Een treffelijk man... dat merk ik wel...

— Maar die haast een dief was...

— Haast is nog niet half en half is nog niet heel... Ge zijt dus geen dief en over uw komst hier spreken we niet meer.

Mevrouw Pieters haalde een groot brood uit de kas...

— Neem dit al vast mee, zei ze. En hier is een potje boter... Dat is voor den eersten honger. Zeg me nu wie ge zijt en waar ge woont. Want met één brood zijt ge natuurlijk niet geholpen...

— Mijn naam is Jan Verlinden en ik woon op de noeve juist aan het begin der boschdreef...

— Zoo, Jan Verlinden... Welnu, ga naar huis en zeg gerust aan uw kinderen dat Sinterklaas vanavond nog komt...

— Maar mevrouw...

— Ja, ik verwacht hem en 'k stuur hem naar uw huis, verzekerde mevrouw Pieters.

— O, hoe beschaamd sta ik nu hier ! Zoo beloont gij mijn slechtheid.

— Stil, stil. Neen, het was niet wel, wat ge deedt, maar ge hadt er niet goed over nagedacht, want ik zag dadelijk dat ge zelf beesdet, toen ge hier binnen kwaamt. Ge verschoot van uw eigen daad.

— Ja, mevrouw, zoo was het... Ha, liever kapte ik mijn hand af, dan iets weg te nemen, verzekerde

de man. O, ik heb er zoo'n spijt over. En ik huilt bij de gedachte dat ik haast een roover was...

— Haast is nog niet half... Toe, ga nu uw kinderen blij maken! En zeg, dat ze over een uur of zoo, Sinterklaas mogen verwachten...

Verlinden dankte de goede dame nog eens diep ontroert. En toen verliet hij het kasteeltje...

— Wel, wel, welk een avontuur, zei mevrouw Pieters, toen ze weer in haar zetel zat... Ja, de armoede moet vreeselijk zijn, als een braaf man tot zoo iets raakt... En ik ben blij dat ik een goed plan had gemaakt en Felix komt...

De dame dacht over alles na. Een kwartiertje later kwam Emma thuis.

— O, mevrouw, zei ze, er is in den gang een ruit kapot...

— Zoo! Dan zullen we den glazenmaker moeten halen...

— Maar hoe zou dat gebeurd zijn? Ik heb het niet gedaan...

Mevrouw lachte...

— Neen, er is hier een arme man geweest en die was zoo wanhopig door het gebrek thuis, dat hij niet goed wist wat hij deed. Hij stootte de ruit stuk. Nu, het is niet erg... Zet er een plank voor. En morgen kan er een andere ruit ingezet worden... Denk er niet meer over.

— Ja, er is veel gebrek, zei Emma.

— Daarom heb ik een goed plan gemaakt, zooals ge weet...

— Ja, mevrouw, het is edel...

— Toe, toe, edel... Zwijg gauw... Ik vier ook gaarne Sinterklaas.

— Deden alle menschen gelijk gij...

— Ja, ja, 't is al wel... Kwam Felix nu maar! Mevrouw moest niet lang meer wachten... De bel klonk zoo luid als een klok bijna...

— Ha, daar is Felix! sprak mevrouw. Doe vlug open...

Eenige oogenblikken later trad een flinke, jonge man binnen. Het was de zoon van mevrouw Pieters. En hij omhelsde zijn moeder hartelijk.

— Zijt ge te paard gekomen? vroeg de dame.

— Ja, moeder.

— Te beter... Ik heb u en uw paard noodig.

— Mijn paard ook? vroeg Felix lachend.

— Zeker! Ik moet eens even met u spreken... En dan is er voor u heel wat te doen...

— Wel, gij maakt mij oprecht nieuwsgierig.

En Felix schoof een zetel naast den haard en luisterde naar zijn moeder.

III.

Verlinden kwam thuis... De kinderen zaten nu stil bij den haard...

— O, brood ! riep Anna, en de anderen herhaalden dien blijden kreet...

— Ja, en met boter, voegde vader er vroolijk bij. Moeder wist niet wat ze hoorde... Boter was nu zoo kostbaar. Wie kon daaraan nog geraken.

— Een geschenk van de nieuwe kasteeldame... van mevrouw Pieters, hernam Verlinden. O, die is zoo goed...

En de kinderen dansten van vreugde, toen vader verzekerde, dat Sinterklaas straks zou komen.

Moeder sneed 'nu boterhammen, en wat smulden de kinderen ! Maar Verlinden riep dan zijn vrouw in het schotelhuis. Hij kon voor haar niet verzwijgen wat er gebeurd was. Moeder schrok geweldig. Haar brave man had op 't punt gestaan een dief te worden. Maar, gelukkig, het was goed verlopen. Verlinden had diep berouw over zijn voornemen.

— Ik dank God voor het voedsel, maar nog meer, dat gij eerlijk zijt gebleven, sprak de vrouw ontroerd.

Ze gingen dan weer bij de kinderen en aten ook... Toen allen verzadigd waren — voor het eerst in langen tijd — wachtte het gezin op Sinterklaas... Het zingen had dus geholpen... En nog beter dan de kleinen hadden durven hopen. Ze waren al blij geweest, indien er 's ochtends wat in de kloefjes gelegen had. Maar nu kwam Sinterklaas zelf !

Dat uur duurde, de kinderen toch lang... Maar opeens werd er op de deur geklopt. Vader deed vlug open. En daar stond Sinterklaas, met een gouden

mutts, een langen, grijzen baard en een wit kleed. Hij was juist van zijn paard gestapt. Achter hem bevond zich een rijtuig en de koetsier van 't kasteeltje haalde er een mand uit.

— Hier woont Verlinden, éh ? vroeg Sinterklaas. Ja, bij u moet ik zijn... Ge hebt vier kinderen, hé...

De Heilige stapte binnen... Wat keken de knapen en meisjes verwonderd ! De kleinste was zelfs erg verlegen. Maar Sinterklaas gaf het jongste kind eerst en vooral de hand en sprak zoo minzaam en hartelijk. De koetsier duwde de mand binnen. Sinterklaas vertelde, dat Nicodemus, zijn knecht, elders gaven moest brengen. Het was van 't jaar met al die armoe bijzonder druk... Moeder kon gelukkig verklaren, dat de kinderen flink hun best deden op school en thuis. Sinterklaas was tevreden en deelde geschenken uit. Wat kwam er al niet uit die groote mand : een brood, een stuk spek, een pak chocolade, een zakje erwten, dan suikergoed, en voor ieder een stuk speelgoed : een bouwdoos en een zak knikkers voor de jongens, een pop en een bal voor de meisjes. En voor vader een halsdoek en voor moeder een paar dekens, truien voor de kinderen, en stof, waaruit ze ondergoed konden maken...

Welk een vreugde in de kleine woning en welk een uitkomst ! De kinderen moesten dan een liedje zingen...

— Ik zou wel langer willen blijven, maar er zijn

veel huisjes, waar ik armoe lenigen moet, sprak Sinterklaas...

— Dat is waar... zei moeder. O, hoe zullen wij u bedanken!

— Als de kinderen altijd braaf zijn en goed doen, wat vader en moeder zeggen, ben ik tevreden en beloond, hernam de goede bezoeker.

Hij gaf weer ieder de hand, en vertrok toen... Maar het was een blijde avond bij Verlinden en dat werd het in veel woningen van het dorpje...

's Avonds heel laat nog zaten mevrouw Pieters en haar zoon bij den haard. En de oude dame had de tranen in de oogen, toen Felix haar vertelde, hoeveel geluk Sinterklaas bij de menschen bracht, die door den hongersnood leden...

Den volgenden morgen kwamen Verlinden en zijn vrouw maar 't kasteeltje... Moeder wilde de oude dame vooral bedanken, omdat deze haar man tot inkeer had gebracht.

Mevrouw Pieters bemoedigde de eenvoudige menschen... Ze zou de dorpelingen nog verder helpen. Ze was zelf rijk en had ook rijke kennissen. En ze liet graan en erwten en boonen komen naar de geringste. De burgemeester moest dit dagelijks laten uitdeelen. Zoo zou men den moeilijken tijd doorworstelen...

— EINDE. —

WAT POES VAN BETTY VERTELDE.

Ik ben Betty's poesje of liever ik was het. Dat zal nu ruim een jaar geleden zijn. Nu ben ik geen poesje meer, ik ben een kat. Ik ben ernstiger geworden, en als ik op het haardkleedje in het vuur zit te staren, dan gaat er heel wat bij mij om. Soms zit ik zoo in gepeins verzonken, dat ik mijn melk vergeet op te drinken of mijn baard te wasschen. Ik drink mijn melk altijd voorzichtig. Nooit gooi ik mijn schoteltje om. Betty heeft mij dit geleerd. Wanneer zij mij eten bracht, dan vertelde ze mij dat alleen slordige poezen dit doen. Zij vond het zoo prettig om naar mij te kijken als ik mij waschte en daarom besteed ik daar altijd nog bijzondere zorg aan. Altijd denk ik aan Betty, en soms voel ik er mij bezwaard door, zoodat wanneer haar mama of papa dicht bij mij zijn, ik hen aankijk en zeg: «Miauw, miauw».

Maar ik geloof niet dat zij mij goed begrijpen als Betty dit deed. Misschien komt het omdat zij volwassen menschen zijn en Betty was maar een kind. Eens zeide haar mama:

— Het is soms alsof poes iets vragen wil.
En ik vroeg ook wat. Ik vroeg waar Betty nu was.

ik wilde weten waarheen Betty gegaan is, en waarom zij vertrokken is.

Gewoonlijk vertelde ze mij alles, maar dat heeft ze mij niet verteld. Had zij mij maar medegenomen!

Ik wist van, waar zij gekomen is. 't Was van achter den witten rozestruik, toen deze nog kleine blaadjes en knopjes had.

Ik zag haar het eerst. Mijn oogen waren pas twee weken open en ik lag dicht naast mijn moeder onder de veranda, die het geheele huis omgaf. Het was een mooie veranda. Zij was geheel met druivenblaren begroeid. Hier was ik geboren.

Wij lagen daar recht-genoechlijk, maar mijn moeder was bang voor menschen. Zij vertelde mij, dat ik zoo mooi was, en de menschen mij zouden medenemen. Mijn moeder was zoo zenuwachtig geworden, omdat het met eenige van mijn broertjes en zusjes zoo gegaan was.

Daarom was ik zoo voorzichtig toen ik Betty voor het eerst zag. Ik wilde mij niet door haar laten vangen, maar het kwam zeker doordat zij bijzonder lief en klein was, dat ik minder bang voor haar werd.

Kort voor dat zij voor goed weggegaan is, zeide zij eens tegen mij, toen wij samen op den schommel zaten :

— Poesje, ik ben haast vijf jaar...

Dus, toen zij van achter den witten rozestruik vandaan kwam, was zij zeker vier jaar. O, ik weet het nog zoo goed dat ik Betty voor het eerst zag.

De lucht was vol van geuren, de vogels tjlpten en zongen, en vlogen bedrijvig af en aan. De bloemen ontloken overal en ik was niets verbaasd toen ik aan den rozestruik, die nog geen rozen had, daar het nog te vroeg in de lente was, een vreemde bloem zag. Ik zag het kleine gezichtje, dat van achter den rozestruik gluurde, voor een bloem aan ; maar dit kwam omdat ik nog zoo jong was. Want het was Betty, en ze keek naar mij. Zij had een helder roze jurkje en een wit schortje met strooken aan. Op haar hoofdje had zij een witten mousseline hoed, die iets van een madeliefje had. Haar blonde krullen vielen over haar schouder, toen zij zich voorover bukte, om mij beter te kunnen zien.

— Moeder, fluisterde ik, wat voor een bloem is dat ? Zoo een heb ik nog nooit gezien...

Moeder keek op en werd erg zenuwachtig.

— O, riep zij uit, het is geen bloem, het is een mensch, en zij kijkt naar u...

— O, moeder, hoe kan dat een mensch zijn, zeide ik. Het is nog kleiner dan de rozestruik !

— Het is een kind-mensch, zei moeder, en ik heb wel eens hooren zeggen, dat die nog gevaarlijker dan de anderen zijn. Kruip achter mij, En ik verstopte mij angstig. Zoo dikwijls kan ik nu nog denken : waarom begreep ik niet dadelijk dat het Betty was?

Zij naderde hoe langer hoe meer, en het was alsof haar wangen rooder en haar oogen grooter werden. Plotseling sprong zij op en klapte in haar handjes.

— Het is een klein poesje, het is een klein poesje!
riep ze.

Moeder was kwaad en deed :

— Ftsss, ftsss, ftsss!

Het hinderde mij, dat moeder zoo deed, maar zij was zoo bang. Maar Betty lette er niet op. Op haar knietjes kroop zij over het gras, zij lag met haar gezichtje haast op den grond om beter onder de druivelaren te kunnen zien.

— Hé, wat een schoon poesje! riep zij uit. O, poes, poes, ik zal u geen kwaad doen...

Zij stak haar handjes uit alsof ze mij wilde pakken toen een raam van het huis open werd geschoven en een stem riep :

— Betty, Betty, dat moet ge niet doen. De groote kat is geschrokken en dat zou haar nog veel booser maken, zij zou u kunnen krabben.

— Ach, mama, ik zal haar geen pijn doen. Het is zoo'n lief poesje, kom eens zien...

— Ftssssss! zei mijn moeder. Komen er nu ook groote menschen ?

— Maar zij zullen ons geen kwaad doen, zei ik. Dat kleine ding is zoo lief.

— Ge weet er niets van, zei mijn moeder.

Maar ze deden ons geen kwaad. Zij waren zoo lief alsof zij zelf poesjes waren. De moeder knielde naast Betty neder en beiden keken naar ons, terwijl zij op fluisterenden toon samen spraken.

— Het is een wild katje, zei moeder. Zij is zeker

achter gelaten door de menschen die hier vroeger gewoond hebben. Zij heeft dan van roof geleefd. Arme kat !

— Maar als ik haar nu niets doe en haar melk en vleesch breng, zou poesje dan niet aan mij wennen, en na een poosje met mij willen spelen ?

— Misschien wel, zei de moeder, arme poesje, poes, poes, poes...

Zij zeide dit op zulk een lieven toon, dat ik dadelijk van haar hield, en ik kon niet nalaten wat naar voren te komen en zachtjes te zeggen : «miauw, miauw».

Van dat oogenblik af zagen wij Betty elken dag. Het eerste wat wij hoorden was haar helder kinderstemmetje. Driemaal daags bracht zij ons heerlijke melk. En dit deed zij zoo voorzichtig, zij riep slechts : «poes, poes, poes», en ging dan achter den rozestruik staan, om ons de melk rustig te laten opdrinken.

— Ik geloof, dat zij een welopgevoed menschenkind is, zei mijn moeder. Ik geloof niet, dat zij kwaad in den zin heeft.

Ik was er zeker van, en voordat ik die schotels melk ophad, hield ik van haar. Eenige dagen later bleef zij voor den rozestruik staan, toen zij ons de melk gebracht had, en zij riep zoo zachtjes en zo lief «poes», dat mijn moeder vertrouwen in haar kreeg. Van dat oogenblik af kreeg ik lust om Betty beter te leeren kennen.

Het zag er op het gras zoo heerlijk uit en ik verlangde naar den bal waarmee zij speelde.

Soms zei Betty :

— Hieldt ge maar van mij, dan konden wij samen spelen ; ik houd zooveel van poesjes. Ik doe ze nooit geen kwaad. Ik zal u een bal geven...

Niet ver van het huis was eene schutting, die veel hooger was dan Betty's hoofdje, maar zij was ook nog zoo klein. Op een morgen kroop ik onder de druiveblaren vandaan en sprong op de schutting ; en toen Betty aankwam zat ik er heel rustig.

Toen zij mij in het oog kreeg, begon zij te lachen en al rondspringende, in haar handen te klappen.

— O, poes, lieve poes, zijt ge uit u eigen hier heen gekropen ? Zij vloog naar mij toe en keek mij met schitterende oogen en gloeiende wangen aan. Zij kon mij niet pakken, maar zij was zoo blijde, dat ik te voorschijn was gekomen. Zij ging op haar teenen staan en trachtte mij met haar armpje te bereiken.

— Ik wil u niet naar beneden trekken poes, ik wil u alleen maar aaien, zei ze.

Heel zachtjes zeide ik «miauw», om haar te doen begrijpen dat ik niet bang voor haar was, en ik strekte een poot uit om haar een tikje te geven, en zij danste van plezier.

Wat waren wij gelukkig, toen ik van de schutting naar beneden kwam ; zij bracht mij melk en aaide mij en voor altijd sloten wij vriendschap. Altijd speelden

wij samen en Betty was een heerlijk speelkameraadje. En praten dat zij kon ! Zij dacht niet zooals de meeste menschen : ik praat niet tegen een poes, want zij zegt toch niets terug. Zij vertelde mij van alles, en van alles moest ik zien. Een beschaduwde plekje in den tuin was haar speelplaats, daar had zij haar poppen en koffiekopje, en wij hadden dan echte stukjes koek en wij dronken koffie uit kleine kopjes met bloemetjes er op.

— Er gaat weinig melk in, poesje, zei zij, maar het is ook een poppen-partij.

Het waren plezierige uren, maar ik hield niet van de Zondagsche pop, omdat zij zoo trotsch keek alsof zij poesjes te jong vond. De daagsche pop was veel vriendelijker al was zij erg vuil en al had ze overal schrammen.

Betty was op zulke feesten de vroolijkste van ons allen : Zij holde af en aan om melk en om koekjes te halen, en ik liep altijd met haar mede.

— Wat houdt poes veel van mij, ma, zei zij dan. Zij loopt altijd met mij mede.

Altijd was ik bij haar. Wij speelden samen met den bal of zaten op den schommel. Eerst was ik daar wat bang voor, maar ter wille van Betty leerde ik het prettig vinden, en zij hield mij zoo stevig vast op haar schoot. Het liefste droeg ze mij en dan legde ik mijn kopje op haar schouder, zoodat haar wang mij aanraakte. Lieve Betty, wat hield gij van mij !

Zij leerde mij al de bloemen uit den tuin kennen.

Zij vertelde mij wanneer zij bloeden en wat voor kleur zij zouden hebben. Het meeste belang stelden wij in den witten rozestruik. Die struik was zoo groot dat wij er onder konden zitten, en wij telden steeds de kleine, groene knoppen, maar wij kwamen nooit klaar zoo veel waren er. En Betty kon maar tot tien tellen, zoodat wij telkens opnieuw moesten beginnen.

— Die knopjes worden eindelijk zoo groot, dat ze openspringen, vertelde ze mij. Dan komen er rozen aan en dan zullen wij hier koffievisite houden.

Elken dag keken wij naar den struik en soms meende Betty iets te zien en dan holden wij er heen. Hoe lang of wij zoo prettig gespeeld hebben, weet ik niet, misschien heel lang, misschien ook niet. Ik was nog maar een poesje, maar ik groeide harder dan de rozenknoppen, dit zeide Betty ten minste. Wat waren wij gelukkig! O, had het altijd mogen duren. Ik zou misschien nooit droevig in het vuur hebben zitten staren.

Een middag hadden wij heerlijk gespeeld. Wij liepen samen den bal achterna, dien Betty vooruit gooiden. Betty lag dan in het gras, zoodat ik met haar krullen kon spelen. Wij zagen aan den rozestruik een knop die haast openging.

— Ik ben moede en warm, poes. Zeker van al ons hollen, zeide zij. Zijt gij ook niet vermoeid van al ons vliegen? Vindt ge het hier niet heerlijk, en vindt ge het geen prachtig plekje voor een heele groote koffievisite als al de rozen uit zijn? Misschien zijn er

morgen al eenige open, wij zullen er heel vroeg naar gaan zien.

Misschien was zij vermoeider dan zij dacht en zij viel in slaap.

Zoo vonden haar papa en mama ons.

— O, hoe lief, zeide haar moeder, het heeft iets van een plaatje. Betty en haar poesje, slapende onder den rozestruik, terwijl een roos de wacht over hen houdt.

— Zij is zelf een roos, zei haar vader. Hij nam haar in zijn armen en droeg haar naar huis. Zij werd niet wakker, en ik mocht niet medegaan, zoodat ik nog wat onder den rozestruik bleef zitten totdat het mijn bedtijd was. Morgen zouden er zeker veel rozen uit zijn, want overal kwam het wit door het groen giuren. Wat zal Betty blijde zijn, als zij dat ziet — dacht ik.

Het was den volgenden dag een prachtige morgen en ik stond heel vroeg op. Op de rozen en bladen lagen groote dauwdruppels, die in de zon schitterden, dat het een lust was om zien. Ik snelde naar den rozestruik; vier, vijf rozen waren er uit. Ik liep naar huis en riep Betty zooals ik altijd deed. Maar zij kwam niet. Zij was zelfs niet aan het ontbijt. Overal zocht ik naar haar, behalve op haar slaapkamer. Die kamer was tole en ik kon er niet in komen.

En of ik riep of niet, niemand lette op mij: Toch scheen er iets te zijn. Het huis was stiller dan anders, en ik vond, dat iedereen het druk had en droevig

keek. Iedereen vroeg ik naar Betty, maar niemand gaf mij antwoord. Ik ging naar de gesloten slaapkamerdeur en vertelde haar van de witte rozen en waarom zij niet kwam. Maar voor dat ik alles verteld had kwam haar vader, en zei :

— Ga weg, poes, maak zop'n leven niet ; ge hindert Betty...

Treurig sloop ik naar den tuin en ging onder den witten rozestruik zitten. Zou ik Betty kunnen hinderen. Betty, die me altijd noodig had ? Zij verlangde stellig naar mij en ik mocht niet bij haar komen.

Maar dien dag noch de volgende dagen kwam Betty. Ik werd haast gek van angst. Menschen kunnen vragen doen, maar een poes is niets, behalve in Betty haar oogen. Zij begreep mij altijd en antwoordde mij op al mijn vragen.

In huis gaven ze mij geen antwoord, men was er altijd zwijgend en somber druk in de weer. De Zondagsche en de daagsche pop zaten zwijgend op de koffiekopjes te staren, die wij dien heerlijken middag gebruikt hadden. De Zondagsche pop zat rechter en keek trotscher dan ooit, alsof zij voelde, dat men haar verwaarloosde en de daagsche pop was in elkander gezakt, zeker door verdriet dat Betty nooit meer kwam. Ik nam mij stellig voor op de eerste de beste koffievizite niet meer tegen de Zondagsche pop te spreken, maar op een keer, dat ik mij zoo eenzaam en treurig gevoelde, kon ik niet nalaten tegen haar te spreken.

— Weet gij iets van Betty ? Weet gij iets ? mi-
auwde ik.

Maar dat hartelooze ding zat mij maar aan te kijken en zeide niets, en de tranen rolden langs mijne snorren. Wat kon een arm katje doen ? Ik zocht altijd naar haar maar vond haar niet. En als ik in huis kwam dan joeg men mij weg ; ik maakte te veel leven. En de witte rozestruik zat vol rozen en Betty zag er niets van.

— O, Betty, Betty kom, niep ik telkens uit. Zie hoe mooi het hier is. Laten wij nu koffievizite houden. Witte rozestruik waar is zij ?

En op een morgen, dat de rozestruik schooner was dan ooit, nam ik een kloek besluit. Ik ging naar de slaapkamer en krabde tegen de deur en riep uit al mijn macht :

— Betty, zijt ge daar ; spreek dan tegen mij ; zeg mij wat ik gedaan heb... De witte rozestruik heeft meer dan tien keer tien rozen... Het is net sneeuw... Kan het u niet meer schelen ? Kom ze zien... Betty, Betty, ik ben zoo alleen, en ik verlang zoo naar u...

De deur ging eensklaps open en haar moeder stond daar terwijl groote tranen langs haar wangen liepen. Zij bukte zich, nam mij in hare armen en aaidte mij.

— Misschien kent zij poes nog wel, zei zij op zachten, vneemden toen tegen iemand in de kamer.

Zij droeg mij naar binnen en ik zag dat zij tegen Betty's vader gesproken had. Op het zelfde oogenblik

sprong ik uit haar armen op 'het bed. Betty was daar, mijn Betty.

Ik had een gevoel alsof ik gek zou worden, ik kuste en kuste haar. Ik aaide haar handjes, haar krullen.

— Betty, zei haar mama, Betty, lieveling, kent ge poes niet meer?

Waarom kende zij mij niet? Waarom niet? Haar wangen waren hoog rood gekleurd, ze waren heet. Haar krullen lagen over het kussen, haar donkere oogen zagen mij niet, en staarden vlak voor zich uit, haar hoofdje ging onrustig heen en weer.

Haar moeder nam mij in haar armen, en er vielen tranen op mijn vel toen ze mij uit de kamer droeg.

— Arme poes, zij herkent u niet meer... Nu moet ge heengaan, sprak ze.

— — — — —

Ik kan het maar niet begrijpen. Ik zit bij het vuur en peins er steeds over. Zij is heengegaan en nooit meer heb ik haar terug gezien. Na dien dag ben ik oud geworden. Dag ten nacht zat ik onder den witten rozestruik.

Elken dag kwamen er meer rozen en ik wilde geduldig zijn en op Betty wachten. Eenige dagen later, reed vroeg in den morgen, toen alles nog frisch was, kwam haar moeder langzaam naar den struik gewandeld. Zij stond even stil en keek naar al de rozen en toen zij zich er over bukte, bleven haar tranen als dauwdruppels aan de rozen hangen. Zij plukte bloe-

men en knoppen zonder ophouden, totdat de struik geheel geplunderd was.

Ik slaakte een droeven kreet, het waren Betty's rozen, die zij als knopjes lief had gehad. Haar moeder keek mij aan en terwijl haar tranen rijkelijk vielen, zeide zij:

— Betty is daar heen gegaan waar altijd rozen zijn.

En terwijl ik daar zat te peinzen, zag ik vreemde dingen.

Den ganschen morgen gingen er menschen in en uit het huis. Allen brachten bloemen mede en als zij heen gingen hadden zij tranen in de oogen. En 's middags kwamen er nog meer.

Maar ik werd erg moede en viel in slaap. Hoe lang ik geslapen heb, weet ik niet, maar toen ik wakker werd, hoorde ik vele voetstappen die langzaam over het tuinpad naar het hek gingen. Het schenen menschen te zijn die weggingen, maar de twee voorste droegen op hun schouders een mooie kleine witte doos met zilver. Zij liepen langzaam met gebogen hoofden. De doos was prachtig, het zilver schitterde in de zon en, o! wat bonsde mijn hart, al Betty's witte rozen waren op 'en om de doos gestrengeld, ik dacht dat mijn hartje zou breken.

Zij was heengegaan, mijn kleine Betty en ik wist niet waarheen, het eenige wat ik begreep, was dat dit het laatste zou zijn, dat ik ooit van haar zien zou. Ik dacht dat er in die wit zilveren doos iets moest zijn

dat haar toebehoorde en dat men haar dit nu bracht.

O, Betty, Betty, ik ben maar den poesje, en zit bij het vuur te peinzen, terwijl niemand schijnt te begrijpen hoe eenzaam ik het hier heb. Ik kan het soms haast niet dragen maar dan denk ik aan onze vriendschap, en hoeveel wij van elkander hielden, en dat troost mij dan.

O ! Ik hield zooveel van haar, maar ik wil niet klagen, want Betty is immers daar heengegaan waar altijd rozen zijn, altijd rozen.

Naar het Engelsch van

Francis Hodgson BURNETT.